

INTERNATIONAL JOURNAL OF CREATIVE RESEARCH THOUGHTS (IJCRT)

An International Open Access, Peer-reviewed, Refereed Journal

மதுரையில் இஸ்லாமியர்களின் பரவல் – ஏழரைப்பங்காளி வகையறா நாவல் வழியாக

(முனைவர் பா. கார்த்திகைச்செல்வி

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை
மதுரை சிவகாசி நாடார்கள் பயோனியர் மீனாட்சி பெண்கள் கல்லூரி, புவந்தி

Spread of Muslims in Madurai – through the novel Yezharai Pangali Vagaiyara

Dr P. Karthigaiselvi

Assistant Professor, Research Department of Tamil, Madurai Sivakasi Nadars Pioneer Meenakshi Women's College, Poovanthi, Sivaganga (Dt.,)

ABSTRACT:

Social background and history can be learned through literature. Literature plays an important role in conveying history even if it is not definitive historical evidence. The novel Yezharai Pangali Vagaiyara narrates the life style of Muslims who lived in Madurai. Based on this literature, this article examines the spread of Muslims in Madurai. In this study, the reasons for the arrival of Muslims to Madurai, their life style, the reasons for the names of the places, etc., were examined. The study also presents the imprints of Madurai described in the novel.

Key Words: Madurai, Muslims, Malikapoor, Ismail

முன்னுரை

இலக்கியங்கள் காலங் காட்டும் கண்ணாடிகள். சில சமயங்களில் அவை வரலாற்றுப் பதிவுகளாகவும் திகழ்கின்றன. சான்றாக, சங்ககால இலக்கியங்களே அக்காலம் குறித்த வரலாறு, வாழ்க்கை முறையை நமக்கு உணர்த்தும் ஆவணங்கள் என்றால் மிகையில்லை. “தலைமுறைகளின் ஊடிழைகளைப் பற்றிக்கொண்டு புராதனங்களை அல்லது வேர்களைத் தேடுவது (to trace the roots)” என்பதை இலக்கியப் படைப்பின் தன்மைகளுள் ஒன்றாக தி.சு. நடராசன் அவர்கள் குறிப்பிடுகிறார். (Arshiya, 2009). அவ்வகையில் அர்ஷியா அவர்கள் எழுதிய ‘ஏழரைப் பங்காளி வகையறா’ நாவல் வழியாக மதுரையில் இஸ்லாமியர்களின் பரவல் மற்றும் ‘ஏழரைப் பங்காளி வகையறா’ எனும் தலைமுறை குறித்தும், மதுரையின் அன்றைய நிலை ஆய்வதாக இவ்வாய்வுரை அமைகிறது.

மதுரையில் இஸ்லாமியர்கள்:

‘இஸ்மாயில்’ என்பவரே மதுரையில் குடியேறிய முதல் முஸ்லீம் என்ற தகவல் நாவலில் தரப்பட்டுள்ளது. இஸ்மாயில் மதுரைக்கு வந்ததற்கான காரணமாக மக்களிடம் புழங்கும் வாய்மொழிக்கதைகளையும் நாவல் கூறுகிறது.

1. ஹைதர்அலியால் தெற்கு நோக்கி அனுப்பப்பட்ட படை தமிழகத்திலுள்ள பல பகுதிகளையும் வெற்றி கொண்டு மதுரையை அடைந்தது. மதுரையை அப்பொழுது ஆண்டு கொண்டிருந்தவன் கான்சாயபைக் (மருதநாயகம்) கொன்ற ‘கருப்புராஜா’ என்பவன். ஹைதர்அலியின் படை அவனைத் துரத்தி மதுரையைக் கைப்பற்றியது. அப்படைபில் இருந்த ‘இஸ்மாயில்’ மதுரைக்குத் தாசில்தாராக நியமனம் செய்யப்பட்டார் என்பது முதற்காரணம்.

கான் சாகிபுவை, முகமது அலி கொன்றான் என்பது வேதி. செல்லம் அவர்களின் கருத்து. “முகமதுஅலியால் மதுரைக்குப் பிரதிநிதியாக அனுப்பப்பட்டவன் கான்சாகிப்பு. அவன் மதுரையில் சிறந்த நிர்வாகத்தை அளித்தான். அவன்மீது முகமதுஅலிக்கு வீண்சந்தேகம் ஏற்பட்டது. ஆங்கிலேயர்களைத் துணைகொண்டு 1764-ல் கான்சாகிபுவைக் கொன்றான்” என்கிறார் அவர். (V.T. Chellam, 2013). இந்நிகழ்வு ஆங்கிலேய ஆட்சிக்குப் பின் நிகழ்ந்ததாகச் சுட்டப்படுகிறது. ஆய்வுக்குரிய நாவலின் ஒருபகுதியில், “அப்ப வெள்ளக்காரங்கக் கட்டுப்பாட்டுல எல்லாமே போய்க்கிட்டு இருந்த நேரம். அந்த ஊர்க்கோவிலும் வெள்ளக்காரங்களுக்குக் கீழேபோச்சு”; (Arshiya, 2009) என இஸ்மாயில் மதுரைக்கு வந்ததன் பின்னரே ஆங்கிலேயர் கட்டுப்பாட்டிற்குள் மதுரை வந்தது குறிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆங்கிலேயர்களே இஸ்மாயிலைத் தாசில்தாராக நியமித்தனர் என்பதும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. எப்படியாயினும் அந்தக் காலகட்டப் பகுதி வாய்மொழிக் கதையிலும் வரலாற்றிலும் பெரிதும் ஒத்துக் காணப்படுகிறது.

2. வடக்கிலிருந்து வந்த படைகளில் குதிரைவீரனாய் இருந்தவர், ‘இஸ்மாயில்’. அவர் வந்த படைக்கு, நாட்டைப் பிடிப்பது முக்கிய நோக்கமாக இருக்கவில்லை. பொருள்களைக் கொள்ளையடித்துச் செல்வதையே நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர். ஒரு மன்னருடன் நடந்த போரில் இஸ்மாயில் காயம்பட்டு விழுந்தார். எனவே, அவரை மதுரையிலேயே விட்டுவிட்டுச் சென்றார் என்பது இரண்டாவது காரணமாய்ச் சொல்லப்படுகிறது. இதனை மாலிக்காபூர் படையெடுப்போடு ஒப்பிட்டுக் காணலாம்.

மாலிக்காபூரின் படையெடுப்பு குறித்து கே.கே. பிள்ளை அவர்கள் குறிப்பிடும் போது, “மாலிக்காபூர் சிதம்பரம் பொன்னம்பலத்தை அடியுடன் பேர்த்தெடுத்துக் கொண்டு கோயிலுக்கு எரியூட்டினான். இருநூற்றைம்பது யானைகளைக் கைப்பற்றினான். கொள்ளையடித்த பொன்னையும், மணியையும் யானைகளின் மேல் ஏற்றிக்கொண்டான். மதுரையில் தோல்வியடைந்த அவன் கி.பி.1311-ல் 512 யானைகள், 5000 குதிரைகளுடன் ஊரை விட்டுச் சென்றான்” என்கிறார். (K.K. Pillai, 2008)

“அவரு வந்த படை நாடுபிடிச்ச ஆட்சியெல்லாம் செய்யாதாம். மன்னர்களை ஜெயிச்சு, அவங்க கஜானாவக் கொள்ளை அடிச்சு, சொந்த நாட்டுக்கு எடுத்துக்கிட்டுப் போயிருமாம். கோயில்களை அழிச்சு தங்கம், வெள்ளி, வைர வைரோரியம்னு அள்ளிக்கிட்டுப் போயிற்றது மட்டும்தான் குறி” (Arshiya, 2009) என்ற கதைப்பகுதியை மாலிக்காபூரின் செயலோடு ஒப்பிடலாம்.

“மாலிக்காபூர் மதுரையில் சார்பாளர் ஒருவரின் தலைமையின் கீழ் காவற்படை ஒன்றை விட்டுச்சென்றதாக எஸ்.கே. ஐயங்காரும், ஸ்மித்தும் குறிப்பிடுவர். ஆயின் இதை நிறுவும் சான்றுகள் இல்லை” என்பார் ஆய்வாளர். (S. Ramakrishnan, 2014)

மாலிக்காபூர் படையெடுப்பே மதுரையில் இஸ்லாமியர்களின் பரவலுக்குக் காரணம் என்பதே பலரின் கருத்தாக அமைந்திருக்கிறது. ஆனால் கி.மு. 2-ம் நூற்றாண்டிலேயே அவர்கள் மதுரையில் பரவியிருந்தனர் என்கிறார் நாவலாசிரியர் அர்ஷியா. மாணிக்கவாசகர் குதிரை வாங்கச் சென்றதாகக் குறிப்பிடப்படும் திருவிளையாடற் புராணத்தில், ‘அரேபியர்கள்’ எனக் குறிப்பிடப்படுபவர் இஸ்லாமியரே என்பது அவரது கருத்தாகும். (பேட்டி, அர்ஷியா, 21.01.2016)

“மன்றல் வேம்புளும் வாதவூர் வள்ளலை நோக்கி” (P.R. Natarajan, 2015) என்று தொடங்கும் திருவிளையாடற்புராணப் பாடலில், பாண்டியமன்னன் வாதவூரடிகளிடம், “நீர் இன்று நமது கருவூலத்தைத் திறந்து, பெரும்பொருளை எடுத்துக்கொண்டு போய்க் கடல் துறையில் வந்திறங்கும் குதிரைகளுள் சிறந்தவற்றை வாங்கி வருக” எனப் பணிக்கிறான். இவ்வணிகத்தில் அரேபியர்கள் சம்பந்தப்பட்டிருக்கலாம் என்பதை நாவலாசிரியரின் கருத்து தெரிவிக்கிறது. இதனை கே.கே. பிள்ளை அவர்கள் கருத்தும் அரண் செய்கிறது. “மாலிக்காபூர் படையெடுத்து வருவதற்கு முன்னரே முஸ்லிம்கள் ஆயிரக்கணக்கில் தமிழகத்தில் நுழைந்து பாண்டி மன்னர்களின் படைத்தொழிலும் ஈடுபடலானார்கள்” என்று கூறுகிறார். (K.K. Pillai, 2008). மேலும் அவர், “பாண்டி மன்னரின் அமைச்சரவையில் அரபு வணிகர்கள் அமர்ந்திருந்தனர் என்றும், சுங்க அமைச்சு அப்துர் ரஹிமான் என்ற இஸ்லாமியர் ஒருவரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்ததென்றும் முஸ்லிம் வரலாறுகள் கூறுகின்றன” என்கிறார். (கே.கே. பிள்ளை, தமிழக வரலாறு – மக்களும் பண்பாடும், ப. 386). மாலிக்காபூர் வருகைக்கு முன்பே மதுரையில் இஸ்லாமியர்களின் பரவல் இருந்தது என்பதற்கு இது சான்றாகிறது.

3. தண்ணீர் இல்லாக் காட்டிலும், பாலைவனத்திலும் இருந்து பழக்கப்பட்ட இஸ்மாயிலுக்கு ஆறு, குளம் என்ற நீர் வளத்தைப் பார்த்து ஆர்வம் ஏற்பட்டு இங்கேயே தங்கிவிட முடிவு செய்தார் என்பது மூன்றாவது காரணம். மதுரையின் வளம் பல புலவர்களாலும் பாடப்பட்டுள்ளது.

“----- தாங்காது

குணகடற் கிவர்தருங் குருப்புன லுந்தி

நிவந்துசெ னீத்தங் குளங்கொளச் சாற்றிக்

களிறு மாய்க்குங் கதிர்க்கழனி” (மதுரைக்காஞ்சி: 245-247 அடிகள்)

என்று “நீர்ப்பெருக்கைத் தாங்க இயலாத ஆற்றில் கிழக்கு நோக்கிப் பாய்ந்து செல்லும் வெள்ளம் குளங்களையும், யானைகளை மறைக்கும் உயரம் உடைய நெற்கதிர்கள் விளைந்திருக்கும் வயல்களையும்” மறைத்ததாகக் குறிப்பிடுகிறது மதுரைக்காஞ்சி. இஸ்மாயில் மதுரையில் வாழ நினைத்ததற்கு அதன்வளம் ஒரு காரணமாகக் குறிப்பிடப்படுவது பொருத்தமானதாக அமைகிறது.

இஸ்மாயிலின் திருமணம்:

தனிநபராக வந்து மதுரையில் தங்கிய இஸ்மாயிலை ஏற்றுக்கொண்ட மதுரை மக்கள், அவர் விவசாயம் செய்த நேர்த்தியைப் பாராட்டி அவருக்கு உதவுகின்றனர். கோவில் நிர்வாகக்கமிட்டி உறுப்பினர்களில் ஒருவராகவும் சேர்த்துக் கொள்கின்றனர். “சாதி சமயமெல்லாம் அப்பப் பெருசா யாரும் எடுத்துகிட்டதும்

இல்லை” (Arshiya, 2009) என்பதால் கோயிலில் ஓர் இஸ்லாமியராகவே அவரைச் செயல்பட விடுகின்றனர். தாய், தந்தையரை இழந்து அநாதையாய் இருக்கும் ஓர் இந்துசமயப் பெண்ணை அவருக்குத் திருமணம் செய்து வைக்கின்றனர். நாகரிகம் பெரிதும் முன்னேற்றமடைந்த இன்றைய சமுதாயத்திலேயே கலப்பு மணம் கலகத்திற்குரியதாய் இருக்கிறது எனும்பொழுது பல நூற்றாண்டுகளுக்கும் முன் நடைபெற்ற அக்கலப்பு மணம் அக்கால மக்களின் பரந்த மனப்பான்மையைக் காட்டுகிறது எனலாம். பூர்வாங்கப் பட்டினத்திலிருந்து வந்தபோதே அவர் திருமணம் முடித்துதான் வந்தார் என்று கூறுபவரும் உண்டு.

ஏழரைப் பங்காளி வகையறா – பெயர்க்காரணம்:

இஸ்மாயில் குடும்பத்தின் வழிவந்த தலைமுறையினரே ‘ஏழரைப் பங்காளி வகையறா’ என்றழைக்கப்படுகின்றனர். இதற்கான காரணத்தை நாவல் பதிவு செய்கிறது. இஸ்மாயில் ஒரு பெண்குழந்தைக்கும், ஏழு ஆண் குழந்தைகளுக்கும் தகப்பனாகிறார். திருமணம் ஆனபின் சொத்துகள் சேர்கின்றன. அவருடைய சொத்துகள் கோவிலுக்குச் சொந்தமானவை என்றும், ஆங்கிலேயர்கள் கொடுத்தனர் என்றும், அவரின் சுயசம்பாத்தியம் என்றும் பல கருத்தோட்டங்கள் மக்களிடையே இருந்திருக்கின்றன. அவரின் கடினஉழைப்பு பெரும்பான்மையோரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஒன்று என்பதால் உழைப்பின் மூலம் கிடைத்த சொத்துக்களே மிகுதி எனக் கொள்ளலாம்.

சொத்துகளை இருபாதியாகப் பிரித்த அவர், ஒரு பங்கை ஏழாகப் பிரித்து தன் ஏழுபையன்களுக்கும் கொடுக்கிறார். “பொண்ணுக்கு, அவரு எதையுங் குடுக்கல. பொண்ணுகளுக்கு சொத்து பத்தெல்லாம குடுக்காத காலம். செய்முறையோட சரி.” (Arshiya, 2009) ஆனால் அக்கால கட்டத்திலேயே “பொண்ணுக்குத்தான் முதல் மரியாதை. மீதியுள்ள பாதிச்சொத்து பீஜான்பீக்குத்தான்” என்று பெண்ணுக்கு மரியாதை அளிக்கிறார் இஸ்மாயில். இதனால் ஊர்க்காரர்கள் அந்தக் குடும்பத்திற்கு “ஏழரைப் பங்காளி வகையறா” எனப் பட்டப்பெயர் வைத்து அழைக்கின்றனர். அவர்களின் தலைமுறை வளர்ந்து பெருக ஆரம்பிக்கிறது. இவ்வாறு மதுரையில் இஸ்லாமியர்களின் எண்ணிக்கை அதிகமாகிறது.

இஸ்மாயில்புரம், தாசில்தார் பள்ளிவாசல் - பெயர்க்காரணம்:

மதுரையில் 2011 மக்கள்தொகைக் கணக்கெடுப்பின்படி 8,68,866 இஸ்லாமியர்கள் வாழ்கின்றனர். இது மதுரையின் மொத்த மக்கள் தொகையில் 8.54% ஆகும். மதுரையில் இந்து சமயத்தை அடுத்து அதிக மக்கள் எண்ணிக்கையுள்ள சமயமாக இஸ்லாம் சமயம் திகழ்கிறது என்பதை அரசு ஆவணங்கள் உறுதி செய்கின்றன. கான்பாளையம், இஸ்மாயில்புரம், கோரிப்பாளையம், தெற்குவாசல் போன்ற பகுதிகளில் இஸ்லாமியர்களின் பரவல் அதிகமிருப்பதைக் காணலாம். ‘தாசில்தார் பள்ளிவாசல், இஸ்மாயில்புரம்’ எனும் இரண்டு இடங்களுக்கான பெயர்க்காரணத்தை நாவல் அறியத் தருகின்றது.

இஸ்மாயில் தன் சொத்துகளைப் பிரித்துக் கொடுத்ததும், அவரின் பிள்ளைகள் ஒன்று கூடி ஒரு பள்ளிவாசல் கட்டுகின்றனர். அதற்கு ‘இஸ்மாயில் தாசில்தார் தர்கா சங்கம்’ எனப் பெயரிட்டதோடு, டிரஸ்ட் ஒன்றை உருவாக்கி, வருமானத்தையும் பெருக்கினர். (Arshiya, 2009). மீனாட்சியம்மன் கோவிலுக்குக் கீழ் வடக்குப் பக்கத்தில் அமைந்த பள்ளிவாசல் அதுவாகும். இதனை இஸ்மாயிலே கட்டினார் என்றும் நாவல் குறிப்பிடுகிறது. இது அமைந்திருந்த இடமே சிலப்பதிகாரத்தில் குறிப்பிடப்படும் ‘அல்லங்காடி’ என்பதையும் நாவல் பதிவு செய்கிறது.

இஸ்மாயில் தாசில்தார் பள்ளிவாசலைச் சுற்றி இஸ்மாயில் தன் பிள்ளைகளைக் குடிவைத்தார். அங்கு ஜனசந்தடி அதிகமான காரணத்தினால் அமைதியான புறப்பகுதிக்கு அவர்களை இடம் மாற்றினார். அவ்விடமே ‘இஸ்மாயில்புரம்’ என்றழைக்கப்பட்டது. (Arshiya, 2009) இச்செய்தியானது ‘கான்பாளையம்’ எனும் பெயர் ‘கான்பாயுவின்’ பெயரால் ஏற்பட்டிருக்கலாம் எனும் சிந்தனையைத் தூண்டுவதாக உள்ளது.

விழாக்கள்:

இஸ்லாமிய சமூகம் சார்ந்த நிகழ்வுகளைச் சுட்டும் புதினம் என்பதால், அச்சமூகம் சார்ந்த விழாக்கள் நாவலில் இடம்பெற்றுள்ளன. தெற்குவாசல் மாவசுவானி தர்கா சந்தனக்கூடு, கோரிப்பாளையம் சுல்தான் அலாவுதீன் தர்கா கந்தூரி ஆகிய விழாக்கள் பற்றிய செய்திகளை ஆசிரியர் தருகிறார்.

“தெற்குவாசல் மாவசுவானி தர்கா சந்தனக்கூடு ரொம்பவே விசேஷம். ஒரு வாரத்துக்கு முன்னாடிருந்தே எல்லாத்துக்கிட்டேயும் ஒரு ஆர்வம் தொத்திக்கும். வீட்ல ஒரு விசேஷங்கணக்கா புதுத் துணிமணியெல்லாம் எடுப்பாங்க. ‘பலவ்’ ஆக்குவாங்க. சொந்தக்காரங்கள வரவழைச்ச தாவத் குடுப்பாங்க” (Arshiya, 2009) என தெற்குவாசல் சந்தனக்கூடு விவரிக்கப்படுகிறது.

இடங்கள் குறித்த வர்ணனைகள்:

மதுரை நகரின் அன்றைய நிலையைக் கண்முன் நிறுத்துவதாக சில இடங்களில் வர்ணனைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. “ரோட்டுக்கு வடக்கே இஸ்மாயில்புரம். தெக்கே கான்பாளையம். மெளலானா சாகிப் சந்துன்னு பரந்து கெடக்கும். இடையில் புளியமரங்க, அங்கன ஒரு காய்கறிச்சந்தை இருக்கும்” (Arshiya, 2009) இது இன்றுள்ள தெற்குவாசல் பகுதி காய்கறிச்சந்தையைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம். ஆனால் இடையில் புளியமரம் என்று கூறப்படும் பகுதிகள் காலமாற்றத்தால் கட்டிடங்களாக உருமாறியிருக்கக் கூடும் என்பதையும் உணரமுடிகிறது.

மதுரையின் புறநகர்ப் பகுதிகளிலேயே இன்று அதிகமான வயல்களைக் காண முடிவதில்லை. அனைத்தும் வீடுகளாக உருமாறி வருகின்றன. ‘மானகிரி’ பகுதி இன்று குடியிருப்புகள் நிறைந்ததாக உள்ளது.

ஆனால் மானகிரி முந்திரித்தோப்பு என்றே கதையில் குறிப்பிடப்படுகிறது. அங்கு நன்றாக விளைச்சல் தரக்கூடிய நஞ்சைக்காடுகளும் இருந்துள்ளன என்பதையும் கதை பதிவுசெய்கிறது.

இஸ்மாயில் புரத்திலிருந்து தியாகராசர் நன்முறை மேல்நிலைப்பள்ளிக்குச் செல்லும் வழி நாவலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. “இஸ்மாயில்புரம் 8-வது சந்துலருந்து பள்ளிக்கூடம் ரொம்பத் தூரந்தான். இது ஒருபத்து சந்துக. அப்புறம் ஒலைப்பட்டணம் ஒருமூணுசந்துக. தினமணி டாக்கிஸைக் கடந்து பழைய ராமநாதபுரம் ரோட்டுல போனா, பாத யாத்திரை கணக்கா போய்க்கிட்டே இருக்கணும். தெப்பக்குளம் வறந்துக்குள்ளாற மூச்சு வாங்கிரும்” (Arshiya, 2009)

மதுரையின் நெரிசல் மிகுந்த பகுதிகளுள் காமராஜபுரமும் ஒன்று. அப்பகுதியில் குடியிருப்புகள் தோன்றிய தூழலை நாவல் வர்ணிக்கிறது. “ஊரல ஒதுக்குப்புறமாக் கெடந்த இடங்கள் எல்லாம், வசதிக்கு ஏத்தமாதிரி அடையாளம் மாத்திக்கிருது. மதுரையிலிருந்து ராமேஸ்வரம் போற ரயில் தண்டவாளத்துக்குப் பக்கத்துல ஒருபள்ளம் இருக்கு மழைக்காலத்துல ஆளை முக்குற அளவுக்குத் தண்ணீர் அதுல தேங்கும். அந்தப் பொறம்போக்கு இடத்தை வளைச்சுப்போட்ட வந்தேறியான முதுகுளத்தூர் மறவரு ஒருத்தரு, கூரைக்குடிசைகளை சொற்ப வாடகைக்குக் குடுத்துகிட்டு இருந்தாரு. மாசத்துக்கு ஆறு ருவா! அந்த இடம், காமராஜபுரம்.

மணிமேகலை நகராட்சிப்பள்ளி, தியாகராசர் நன்முறை மேலநிலைப்பள்ளி, செளராஷ்டிரா பள்ளி (சிங்கம் பள்ளிக்கூடம்), ஓட்டைப்பள்ளிக்கூடம், ராஜா தனலெட்சுமி பள்ளி (சந்துப் பள்ளிக்கூடம்) போன்ற பள்ளிகளும், ‘அலங்கார, சிந்தாமணி, கணேஷ், ராம், தினமணி டாக்கீஸ்’ போன்ற திரையரங்கங்களும் கதையில் இடம்பெறுகின்றன. அம்சவல்லி ஹோட்டல் பற்றிய பதிவு ‘தேவர்களுக்கே பிரியாணி உண்ணும் ஆவலைத் தோற்றுவித்தது’ எனும் கதையோடு கூறப்பட்டுள்ளது.

தொழில்கள் பற்றிய பதிவு:

ஒவ்வொரு நகரத்திற்கும் சில தொழில்கள் முக்கியமானவைகளாக அமைகின்றன. மதுரை அனைத்துத் தொழில்களின் சங்கமமாய் உள்ள நகரம் ஆகும். விவசாயம், செக்கு ஆட்டி எண்ணெய் எடுத்தல், சாயமேற்றும் தொழில், வெல்லம் காய்ச்சுதல் போன்ற தொழில்களை நாவல் குறிப்பிடுகிறது.

எண்ணெய் வியாபாரம் என்றாலே விருதுநகர்ப் பகுதியே நினைவுக்கு வரும் இக்கால கட்டத்தில் மதுரையில் நல்லெண்ணெய், தேங்காய் எண்ணெய் ஆகியவை உற்பத்தி செய்யப்பட்டு பம்பாய் பகுதிக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டது எனும் தகவலை நாவல் தருகிறது. ‘கோவில்பட்டி எள்ளையும், கொல்லத்துக் கொப்பரைத் தேங்காயையும் மட்டுமே ரஜாக் சாயபு எண்ணெய் காய்ச்சப் பயன்படுத்துகிறார் எனும் செய்தி தொழிலின் தரத்தைக் காட்டுகிறது.

எண்ணெய்த் தொழிலில் சம்பாதித்த சாயபுவின் மகன் தாலுத் வலைபனியன் துணிக்குச் சாயம் ஏற்றுகிற வேலைக்குச் செல்கிறான். இன்றும் மதுரையின் ஒருசில இடங்களில் இத்தொழில் நடைபெறுகிறது.

விவசாயம் பற்றிய குறிப்புகளுடன், கரும்பு வெட்டி முடித்தவுடன் அங்கேயே வெல்லம் காய்ச்சப்படும் காட்சியும் காட்டப்படுகிறது. இன்று அலங்காநல்லூர்ப் பகுதிகளில் மட்டுமே சர்க்கரை ஆலைகள் உள்ளன. அவையும் இயந்திரமயமாகவே உள்ளன. “கரும்புக் காட்டின் கெணத்து மேட்டுல இருக்குற களத்துல, கருங்கல்லால பெரிய அடுப்பு. அதுமேல கெணத்தோட வாய் அளவுல ஒரு வட்டமான கொப்பரை. வெல்லப்பாகு ‘தல தல தல’ன்னு கொதிச்சுக்கிட்டு இருக்குது. வாசம் மணக்குது” (Arshiya, 2009) என்று வெல்லம் காய்ச்சுதல் பற்றிய வர்ணனை இடம்பெறுகிறது.

மதுரையின் புகழ்பெற்ற உணவுப் பொருட்களுள் ஒன்றான ஜிகர்தண்டா பற்றிய குறிப்பும் நாவலில் இடம்பெற்றுள்ளது.

ஆறு குறித்த பதிவு:

மதுரையைப் பற்றிப் பேசும்பொழுது அது வைகை ஆற்றின் நிறைவு பெறாது. வெறும் கழிவுநீர் மட்டும் ஓடும் இன்றைய வைகை சங்ககால இலக்கியங்களில் ‘பொய்யா வைகை’ எனப் புகழப்படுவது. பரிபாடலில் வைகை குறித்த காட்சிகள் விரிவாகவே இடம்பெறுகின்றன. மதுரையைக் கதைக்களமாகக் கொண்ட ஆய்வுக்குரிய நாவலிலும், கதைநாயகம் தாலுதின் எண்ணத்தில் வைகை பற்றிய நினைவுகள் விரிகின்றன. கதை நிகழும் காலகட்டத்திலேயே வைகையின் நீர்வளம் சிறிது குறையத் தொடங்கியுள்ளது என்பதைக் கதை சித்திரிக்கிறது.

“முன்னெல்லாம் ரெண்டு கரையையும் தொட்டுகிட்டுத் தண்ணி ஓடும். நடுவுல திட்டே தெரியாது. வருஷம் பூரா ஓடுனத் தண்ணி, இயற்கையோட பருவக்கோளாறால கொறைய ஆரம்பிச்சுச்சு. ஆனா காஞ்சு போகல. திடீர்னு ஒருநாள் நொங்கும் நொரையுமா கரை பொரண்டு ஓடும்” (Arshiya, 2009) என வைகை வெள்ளம் குறித்துக் கூறப்பட்டள்ளது.

வெள்ளத்தில் அடித்து வரப்படும் பொருளை மக்கள் போட்டி போட்டு எடுக்கும் நிகழ்வை, “ஆத்து நெறைய தண்ணீர் பொறப்ப, நேரம் ஒதுக்கழ் கூட்டங்கூட்டங்கமா ஆம்பளையும் பொம்பளையும் வேடிக்கை பார்க்க வருவாங்க. வயசுப் பொண்ணுகளும் வந்து சேரும். அந்த நேரத்துல பொருளு எடுக்க போட்டா போட்டி, ரொம்பவே அதிகமா இருக்கும்” (Arshiya, 2009) என வர்ணிக்கிறது நாவல். வெள்ளநீரில் பல வகையான மீன்கள் பிடிக்கப்படும் செயலும் விரிவாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

பெளர்ணமியின் போது ஊர்க்காரர்கள் அனைவரும் ஆற்றில் கூடி, கொண்டு வந்த உணவுப்பொருள்களை உண்டு வீட்டுக்குச் செல்வர். புதிதாகக் கல்யாணம் ஆன தம்பதியருக்கு இதனை ஒரு சடங்காகவே நிகழ்த்துவதுண்டு. இதனை ‘நிலாச்சோறு’ என்றழைத்தனர்.

முடிவுகள்:

- 'ஏழரைப் பங்காளி வகையறா' நாவல் வழியாக மதுரையில் இஸ்லாமியர்களின் பரவல் குறித்து ஆராயப்பட்டுள்ளது.
- இஸ்லாம் சமயம் சார்ந்த இஸ்மாயில் எனும் இளைஞனே மதுரையில் இஸ்லாம் பரவியதற்கான மூலகாரணம் என்பதை நாவல் முன்னிறுத்துகிறது.
- இஸ்மாயில் மதுரையில் தங்கியதற்கான மூன்று காரணங்கள் நாவலில் குறிப்பிடப்படுகின்றன. மூன்று காரணங்களுமே தமிழக வரலாற்றோடு ஒப்புமைப் படுத்திப் பார்க்கக் கூடியதாய் அமைகின்றன. நாவல் செய்திகள் முழுமையான புனைவுகள் அல்ல. உண்மைச்செய்திகளைத் தழுவினவே என்பதை ஒப்புமைப்பகுதிகள் நிறுவுகின்றன. இது குறித்து மேலும் ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டால் 'மதுரையில் இஸ்லாமியர்களின் பரவலுக்கான' ஆவணங்களைப் பெறமுடியும் என்பதைக் கட்டுரை முன்மொழிகிறது.
- மிகுந்த கட்டுப்பாடுகள் நிறைந்த அன்றைய காலகட்டத்திலும் மனிதநேயத்தை முன்னிறுத்தி, கலப்புத் திருமணம் நடைபெற்றுள்ளது என்பதை நாவல் பதிவு செய்துள்ளது.
- மதுரையிலுள்ள பெரும்பாலான இஸ்லாமியர்கள் இஸ்மாயிலின் ஏழரைப் பங்காளி வகையறாவைச் சார்ந்தவர்களாக இருக்கும் வாய்ப்பு அதிகம் என்பது பெறப்படுகிறது.
- மதுரையிலுள்ள சில இடங்கள் இஸ்லாமியர்களின் பெயர் அடிப்படையில் அமைந்தவையாக இருப்பதால் இன்றைய மதுரையின் கட்டமைப்பிற்கு முன்னரே இஸ்லாமியர்; மதுரையில் கலந்துவிட்டனர் என்பதை கட்டுரை எடுத்துரைக்கிறது.
- அதிகமான குடியிருப்புகள் இல்லாத, வயல்பகுதிகள் நிறைந்த மதுரை நகரை நாவல் கண்முன் நிறுத்துகிறது. குடியிருப்புகள் விரிவடைந்த சூழலையும் காமராஜபுரத்தின் மூலம் கூறுகிறது.
- விவசாயத்தை முக்கியத் தொழிலாய்க் கொண்ட மதுரை நகர்ப்பகுதியில் நடைபெற்ற எண்ணெய் ஆட்டுதல், வெல்லம் காய்ச்சுதல், சாயத்தொழில் போன்ற தொழில்களையும் நாவல் சுட்டுகிறது.
- வைகை ஆற்றின் வளம் குறையத் தொடங்கிய கூழலை முன்னிறுத்தும் நாவல், வெள்ளத்தால் மக்கள் அடைந்த மகிழ்வையும் வர்ணிக்கிறது. ஆறு மக்கள் வாழ்வோடு கலந்த ஒன்றாய் இருந்ததென்பதை 'நிலாச்சோறு' உண்ணும் நிகழ்வு உணர்த்துகிறது.
- ஐம்பது வருடங்களுக்கு முந்தைய மதுரை நகரைக் கண்முன் நிறுத்தும் நாவல் இன்னும் சில காலங்கள் கடந்தால் மதுரை பற்றிய சிறந்ததொரு ஆதாரமாக இருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

References:

- Arshiya. S, Yezharai Pangalil Vagaiyara, (2009) New Century Book House Ltd., 1st Edition, Chennai, India.
- Pillai. K.K, (2008) Tamizhaga Varalarum Panbadum, 2nd Edition, International Institute of Tamil Studies, Chennai, India.
- Ramakrishnan. A, (2014) Tamizhaga Varalarum Tamizhar Panbadum, 10th Edition, Sarvodaya Ilakkiya Pannai, Madurai, Tamil Nadu, India.

Chellam. V.T., (2013) Tamizhaga Varalarum Panbadum, 11th Edition, Manivasagar Publications, Chennai, India

Duraisamy Pillai. S, Kathirmurugu, (2012) Sangam Literature Text and Explanation, First Edition, Saratha Publication, Chennai, India.

Natarajan. P.R., (2015) Thiruvilaiyadar Puranam, Saratha Publication, First Edition, Chennai, India.

